

Τα Λεντουδαίικα στα Κύργια Δράμας

Η σύνταξη της εφημερίδας βρέθηκε το Νοέμβριο μήνα στην περιοχή της Δράμας. Πέρασε και από το χωριό Κύργια ένα πραγματι όμορφο και εντυπωσιακό χωριό. Πίνοντας καφέ διαπίστωσε ότι στο χωριό αυτό γεννήθηκε ο Γιάννης Λεντούδης που σήμερα κατοικεί στο Βλάση. Ρωτήσαμε για το σπίτι του και πήγαμε και το φωτογραφίσαμε. Είναι αυτό της φωτογραφίας. Πόσο μικρός, τελικά, είναι ο κόσμος!!!

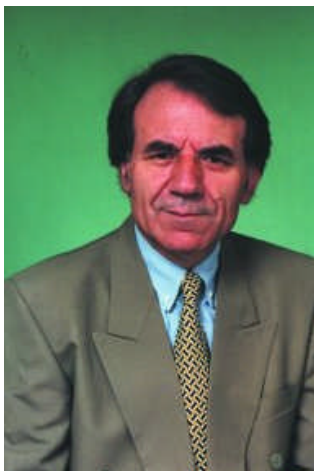
Ευχές από τον ιερέα π. Μαρινόπουλο

Εύχομαι στους ενορίτες μου απανταχού Βλασαίους και απανταχού Κουρτακίους καθώς και σ' όλο τον κόσμο ο Πανάγαθος Θεός να τους χαρίζει υγεία, ευτυχία και προκοπή. Το 2010 να είναι έτος ευημερίας και δημιουργίας

Ένας δήμαρχος που άφησε εποχή

Ένας από τους δημάρχους που έγραψε ιστορία στο λεκανοπέδιο της Αττικής ήταν και ο συμπατριώτης μας από το Κουρτάκι, Θεόδωρος Δημητρακόπουλος, για πολλά χρόνια δήμαρχος Περιστερίου. Γεννήθηκε στο Κουρτάκι Μεσσηνίας το 1937, από γονείς αγρότες. Σπούδασε Ιατρική και ακολούθησε την Παιδιατρική ειδικότητα στο Νοσοκομείο Παίδων Αγία Σοφία με διετή, στη συνέχεια, υποτροφία στο Ινστιτούτο ΥΓΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ. Διατηρούσε στο Περιστερί, ιατρείο από το 1967. Έλαβε μέρος σε πολλούς δημοκρατικούς αγώνες και έχει διατελέσει : μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Πνευματικής Στέγης του Δήμου Περιστερίου, Πρόεδρος του Συλλόγου "Ζωοδόχος Πηγή" της γενέτειρας του Κουρτάκι Μεσσηνίας, Πρόεδρος του Συλλόγου Μεσσηνίων Περιστερίου και Δυτικής Αττικής. Επίσης είναι μέλος της Παιδιατρικής Εταιρείας Αθηνών και Θεσσαλονίκης καθώς και πολλών άλλων Ιατρικών εταιριών. Έχει λάβει μέρος σε πάρα πολλά Ιατρικά Συνέδρια και έχει κάνει πολλές διαλέξεις σχετικά με θέματα προληπτικής ιατρικής. Από το 1978, συμμετείχε σε διάφορες επιτροπές του Δήμου Περιστερίου, όπως: Επιτροπή Σταδίου, Επιτροπή Λαϊκού Πανεπιστημίου, Επιτροπή Περιβάλλοντος κ.λ.π. Το 1982, εκλέχτηκε για πρώτη φορά δήμαρχος Περιστερίου, το 1986 εκπροσώπησε τη μειοψηφία στο δήμο Περιστερίου και το 1990 εκλέχτηκε για δεύτερη φορά δήμαρχος στο δήμο Περιστερίου.

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Ο Καφοβασίλης, ο Κουτομάγιας και ο Κώστας της Νικόλαινας από το Κοντογόني

«Τα ονόματά τους για πρώτη φορά έρχονται στη δημοσιότητα. Άξιοι θαυμασμού και οι τρεις για το βέβαιο, το συμπαγές και την ντομπροσύνη που είχε η προσωπικότητά τους. Γεννήθηκαν και ανδρώθηκαν σε ορεινό χωριό γεωργών και κτηνοτρόφων που στα χρόνια εκείνα διήγε την παραδοσιακή ζωή που είχε διαμορφωθεί από αιώνες. Σκληρός αγώνας για τη ζωή, έντονο θρησκευτικό συναίσθημα και αυστηρά ήθη και έθιμα. Ήταν αρχές του αιώνα που έφυγε, στο χωριό Κοντογόνη. Υπηρέτησαν την πατρίδα για πολλά χρόνια. Ο πρώτος στην Μικρασία, ο δεύτερος στους Βαλκανικούς και ο τρίτος στο έπος του σαράντα απ' όπου γύρισε «με κομμένο το λαρύγγι», καθώς έλεγαν τότε οι απλοϊκοί συγχωριανοί του, που τον καλοδέχτηκαν με τιμές και με αγάπη ανείπωτη. Δεν θα λησμονήσω ποτέ τις αφηγήσεις από περιστατικά της εμπόλεμης και όχι μόνον ζωής τους, που ενθουσίαζαν τις ψυχές των ορεισίων συμπατριωτών τους μέχρι εκστάσεως. «Στην πρώτη γραμμή του πυρός», «στα μετόπισθεν», «στην βαριά πυροβολαρχία», «στο Μπιζάνι», κ.α., κ.α. Εγώ, θαύμαζα το λόγο τους, που κύλαγε γάργαρος με γοητεία Ομηρίδου. Με κρίσεις και σχόλια για μάχες, για «προελάσεις», για επιτυχίες και αποτυχίες. Με ονόματα και περιστατικά, και με χρονολογίες και ημερομηνίες καταπληκτικής ακρίβειας, πέρασαν οι ατέλειωτες χειμωνιάτικες νύχτες στα φτωχικά μαγαζάκια και μ' ένα ακροατήριο που κρεμόταν πάντα από τα χείλη τους! Την Κυριακή στην εκκλησία οι δυό τους, οι νεώτεροι, μας τραγουδάν «τα τραγούδια του Θεού» κοντά στο ευλογημένο γεροντάκι «τον μπαρμπα-Νικήτα». Το τραύμα στο λαρύγγι ήταν το παράσημο και μας γαλήνευε η τρεμουλιαστή του η βραχνάδα. Τα τραγούδια τους –της τάβλας- ηρωικά και πονεμένα. Έτσι, απλά κύλησε η ζωή τους. Την τελευταία μάχη την έδωσαν και οι τρεις, για τις πολυτεχνες αλλά ευλογημένες φαμελιές τους, στα πέτρινα χρόνια που ακολούθησαν. Και ύστερα, διέπλευσαν και οι τρεις με το τραγούδι στο στόμα –κατά την συνήθεια του τόπου- την Αχερουσία λίμνη! Από το «Οι τύποι των χωριών μας», (οι πλέον επώνυμοι Έλληνες) του Πάνου Κοσμοπούλου.

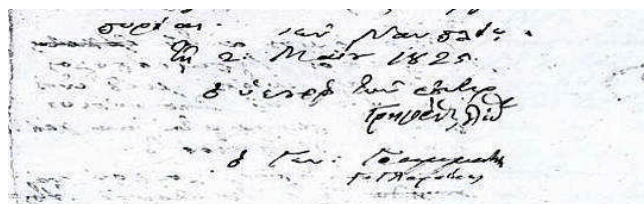
Η λαϊκή μούσα για τη θυσία στο Μανιάκι

Η θυσία του Παπαφλέσσα στο ιστορικό Μανιάκι δεν ήταν μάταιη, γιατί έδωσε θάρρος στους Έλληνες δείχνοντας ότι είναι δυνατό να αντισταθούν στα στρατεύματα του Ιμπραήμ. Τον ηρωικό θάνατο του Παπαφλέσσα, του «Μπουρλοτιέρη των ψυχών» εξυμνεί το παρακάτω δημοτικό μας τραγούδι ως εξής:

« ... Μπραήμης βάνει τη φωνή, λέει του Παπαφλέσσα:
" Έβγα, Φλέσσα, προσκύνησε με ούλο σου τ' ασκέρη."
" Δε σε φοβούμ', Μπραήμ πασά, στο νου μου δε σε βάνω
κι εμέ μενάτι μου έρχονται οι Κολοκοτρωνάιοι."
Και στα ταμπούρια πέσανε αυτοί οι Αραπάδες
Ο Φλέσσας βάνει μια φωνή και λέει των στρατιωτών του:
" Τώρα παιδιά, θα σας ιδώ, αν είστε παλικάρια!"
Και τα σπαθιά τραβήξανε και κάνουν το γιουρούσι.
Μια μπαταριά του ρίξανε πικρή, φαρμακωμένη,
το Φλέσσα τον εσκότωσαν, κειν' τον αρχιμανδρίτη
όσοι είστε καλοί φίλοι κλάψετε και σεις εχθροί χαρείτε! »

Η τελευταία υπογραφή του Παπαφλέσσα

Η τελευταία υπογραφή του Παπαφλέσσα μήκη στο παρακάτω γράμμα όταν είδε ότι δεν πρόκειται να έρθει βοήθεια στο Μανιάκι: « Νικήτα, Έλαβα την επιστολήν σου και εις απάντησιν σου λέγω ότι δεν είμαι σαν και σε και σαν τον κουμπάρο σου τον Κεφάλα, όπου τρέχετε από ράχη σε ράχη στους Αηλιάδες. Εγώ άπαξ ωρκίσθηνα να χύσω το αίμα μου εις την ανάγκην της πατρίδος, και αυτή είναι η ώρα. Εύχομαι δε εις τον Θεον πρώτη μπάλα του Ιμπραήμ να με πάρει εις το κεφάλι, διότι σας γράφω να ταχύνετε τον ερχομόν σας και σεις μου γράφετε κουρουφέξαλα. Νικήτα, πρώτη και τελευταία επιστολή μου είναι αυτή. Βάστα την να την διαβάσεις καμία φορά να με θυμάσαι και να κλαις». Είναι φανερό, από το γράμμα αυτό, πως ο Παπαφλέσσας είχε συνείδηση πως τράβαγε στο χαμό του.

Γλεντζέδες της περιοχής μας

Μπορεί οι κάτοικοι των χωριών να έφαγαν τη φτώχεια με το κουτάλι, να πέρασαν δύσκολα χρόνια διαβίωσης, ήταν όμως γλεντζέδες χαρούμενοι και ευδιάθετοι άνθρωποι. Το χαμόγελο παρά τις δυσκολίες δεν έλειπε από τα χείλη τους. Γι' αυτούς τους γλεντζέδες των χωριών Πελεκανάδας, Κουρτακίου, Βλάση, Μηλιωτίου και Δροσιάς, κάνει ιδιαίτερη αναφορά ο Βασίλειος Παυλόπουλος από την Πελεκανάδα, στο βιβλίο που έχει αφιερώσει για το χωριό του, περιγράφοντάς τους ως εξής: «Πόσο ενθουσιάζω τους απλούς εκείνους και αγνούς συγχωριανούς μας που εκτελούσαν με εθνικήν έξαρσιν και πατριωτικόν πάθος τα Πατριωτικά μας τραγούδια. Ιδιαίτερως θέλομεν να υπογραμμίσωμεν τους εκ Πελεκανάδας καταγόμενους Ιωάννην Μαρινόπουλον, Βασίλειον Αντ. Αντωνόπουλον που τον αποκαλούσαν και Δήμαρχον, Νικόλαον Βασ. Γραμματικόπουλον ή Πασπαλιάρην, Στυλιανόν Μπούκαν, Γεώργιον Αντωνόπουλον ή Ντεμεντήν, Παναγιώτην Σπυρόπουλον ή Καραμπεταν, Ιωάννην Αντωνόπουλον ή Ανδρικόγιαννην και άλλους. Επίσης οι εκ του χωριού Κουρτάκι προσερχόμενοι Παναγ. Κοντοθανάσης ή Παπαδούλιας Απόστολος Δημητρακόπουλος ή Γκιντής, Αλέξανδρος Κωνσταντόπουλος, Παναγιώτης Παναγιωτόπουλος ή Ρούνιας, Κωνίνοσ Μείντάνης, Αθανάσιος Χριστόπουλος και Νικόλαος Κοντοθανάσης ή Καραοργής, οίτινες και αυτοί σημαντικώς ενίσχυσον το γλέντι αλλά και οι εκ του τότε συνοικισμού Ζαίμογλι (Δροσιά) καταγόμενοι Βασίλ. Κανελλόπουλος ή Μπέης, Δήμος Δρακόπουλος, Γεώργιος Σαϊτάνης, Γεώργιος Αθανασόπουλος, Δημήτριος Γιαννόπουλος, Δημήτριος Μοσχοβίτης οίτινες τακτικώς μας επισκέπτοντο και με τα ωραία τραγούδια τους ομόρφαιναν την παρέα, εις τας εκδηλώσεις αυτάς της εποχής εκείνης. Τι όμως να είπωμεν και δια τους εκ Μηλιωτίου καταγόμενους Δημ. Ρότσον, Δημοσθένην Αλεβίζον, Βασίλειον Κωνσταντόπουλον ή Μπαχαβιόλαν, Μαθιόν Καρκαβέλαν, Ευστάθιον Πετρόπουλον, Γεώργιον Γεωργακόπουλον ή Κουταλάν. Ρήσισης οι καλλιφωνότετοι του Κλέφτικου, του Δημοτικού και της τάβλας εκ του χωριού Βλάση, Γεώργιος Ζάκης, Πέτρος Ζάκης, Χρηστ. Λυμπερόπουλος ή Τσέλιος, Βασίλειος Ασημάκης, Αναγν. Μυλωνάς, Πανάγος Κακούρης, Παναγιώτης Μυλωνάς ή Καγιαννάς, Νικ. Κωτσόβολος, Δημήτριος Φουρτούνης κ.ά., οίτινες σημαντικώς συνέβαλον εις τοιαύτας εκδηλώσεις χαράς».